

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W.

przy uczestnictwie A. W.

o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 kwietnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w L.

z dnia 22 maja 2015 r., sygn. akt VI Ga (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) przyznaje ze środków Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w W.) na rzecz adw. P. G. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu skarżącemu A. W. w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika A. W. od postanowienia Sądu Okręgowego w L. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie

postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej wskazanej w art. 398⁹ § 1 punkt 1 k.p.c. wymaga sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wykazania, że nie było ono dotąd przedmiotem orzeczeń Sądu Najwyższego, a ma istotne znaczenie dla wyniku sprawy oraz przedstawienia własnego poglądu prawnego skarżącego na ten problem prawny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Ujęte w skardze istotne zagadnienie prawne dotyczy relacji między normami zawartymi w art. 377 i 373 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze w brzmieniu sprzed dnia 1 stycznia 2016 r. (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 233 - dalej „p.u.”) w zakresie terminu, w którym sąd może orzec zakaz opisany w art. 373 p.u. Jednakże w świetle dominującego w orzecznictwie i piśmiennictwie poglądu, wymieniony w art. 377 p.u. termin roczny biegnie od dnia uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu lub zakończeniu postępowania upadłościowego albo uprawomocnienia się postanowienia oddalającego wniosek o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13. W świetle cytowanego przepisu dla określenia początku biegu tego terminu bez znaczenia jest, czy dłużnik złożył wniosek o ogłoszenie upadłości w terminie wskazanym w art. 21, czy też znacznie później, albo też kiedy wierzyciel wystąpił z wnioskiem o ogłoszenie upadłości

(por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2006 r., I CSK 218/06, nie publ., z dnia 5 marca 2009 r., III CSK 297/08, nie publ., z dnia 17 stycznia 2007 r., II CSK 330/06, nie publ., z dnia 13 stycznia 2010 r., II CSK 364/09, nie publ., z dnia 28 stycznia 2015 r., II CSK 237/14, nie publ. oraz uchwały Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2010 r., III CZP 14/10, OSNC 2010, nr 10, poz. 133 i z dnia 20 maja 2011 r., III CZP 23/11, OSNC 2012, nr 1, poz. 5). Przyczyną kasacyjną w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, którą należy postrzegać jako wydawanie przez sądy sprzecznych orzeczeń w sprawach o takich samych lub bardzo podobnych stanach faktycznych, w których mają zastosowanie te same przepisy, interpretowane lub stosowane w sposób prowadzący do tychże różnic. Skarżący jest zobligowany do przedstawienia takich orzeczeń (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, nie publ. oraz z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, nie publ.). Nie ma potrzeby wykładni prawa, jeśli początkowo określony przepis budził wątpliwości, ale następnie zostały one rozwiane, albowiem doszło do wypracowania uzgodnionego, jednolitego i konsekwentnie podtrzymywanego w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądu prawnego, co odnosi się także do przedstawionych przez skarżącego wątpliwości, przesądzonych już w przytoczonych wyżej orzeczeniach Sądu Najwyższego.

Skarżący nie wykazał także oczywistej zasadności skargi opartej na niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji, stąd orzeczono jak w sentencji.